

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВЪТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ

Днешното християнство

За него се е писало много и още много ще се пише, защото едно е християнството, а друго сме ние — християнитѣ. Често чуваме да се говори или пише, че днешното християнство не е онова, което бѣше някога.

Въ сжщностъ, християнството си е сжщото, а само ние, християнитѣ не сме като нѣкогашнитѣ. Днесъ всѣки си разбира християнството по своему.

Другояче го разбира напр. Папата, другояче — Кентерберийскитъ Архиепископъ, другояче — Чърчилъ и Рузвелтъ, другояче Майски и г. жа Колонтай, а дори и Сталинъ.

Този, който следи какво стана въ Англия и Америка съ християнскитѣ имъ разбирания, безспорно, ще дойде до заключението, че днешното християнство е безъ Христа. То е нѣщо ново, човѣшко изобретение, човѣшка измишльотина.

Но, само тамъ ли е така?

Фигурите си въпроса: кой е Исусъ Христосъ? Какво е сторилъ Той за насъ? И какво ние сме направили за Него?

За жалостъ, колко малцина ще отговорятъ правилно на тия въпроси. Наричаме се християни, защото нѣмаме друго име.

Слушашъ малкия продавачъ да каже изъ улицитѣ колкото му гласъ държи: „Топли кифли, топли кифли!“ А пипнешъ ли ги само, не сж топли. „Защо заблуждавашъ, бе момченце?...“ Моля, господине, не обиждайте, така имъ казватъ, какъ другояче да ги нарека?“ — отговаря малкия продавачъ. И ние всички, така се наричаме християни, защото нѣма какъ другояче да се назовемъ...

„Ти християнинъ ли си?“

„Ризбира се, нали съмъ кръстенъ?“ Ето общия отговоръ. А, че кръстелното свидетелство още нищо не говори, че той отъ години не се е причистявалъ, че не е по-стилъ, че не посещава св. Литургия, че не знае да се моли и пр., това не му прѣчи да се мисли, счита и нарича християнинъ.

Той си остава пакъ вѣрующъ за себе си, но по своему...

Г-жа Е. редовно посещава богослужението. „Блазе на душата й!“ — казва г-жа Б. А, че ругае слугинята, че ходи по гледачки и врачки, че играе на покеръ и гадае бждащето си — ехъ, това нѣма нищо общо съ вѣрата й, тя си остава пакъ добра християнка.

Г-нъ Д. подарилъ на старопиталището такава сума, разгласяватъ вестницитѣ съ тлѣсти букви за благодарностъ. „Блазе на душата му!“ — казватъ хората. Че е грубъ съ подчиненитѣ си, че клевети колежитѣ си, че развратнички, че не мѣри правилно на кантаря... ехъ, това нѣма нищо общо съ вѣрата му, той си е пакъ „добъръ християнинъ и почтенъ гражданинъ!“

Бай Петъръ млѣкарина подарилъ нѣмъ млѣко на трапезарията... блазе на душата му. Но, че вмѣсто млѣко продава млѣчна вода, това не му прѣчи да си е пакъ „харенъ християнинъ!“

Ето чудноватитѣ и своеобразни разбирания на днешния християнинъ!

Езически мисли, желания, дѣла и животъ! Какъ могатъ да се справятъ съ тѣхъ служителитѣ църковни и проповѣдницитѣ на словото Божие?

Такива сж и просбитѣ и молитвитѣ му къмъ Бога. За какво мислите, че се моли той?

За по-голъма любовъ между хората? За по-голъма правда между народитѣ? За истински миръ на земята?

Не! Чужди сж за неговата душа тѣзи свети просби!

Той се моли за по-голъмъ успѣхъ въ своитѣ нечестиви сдѣлки, за спечелване на нечестиви дѣла, за фалита на неговия конкурентъ, за по-голъмо щастие въ хазартнитѣ игри, комара или лотарията...

Той се моли съ такива просби които никога не ще бждатъ чути и удовлетворени отъ Бога.

А дрѣзнешъ ли да му кажешъ, че той се заблуждава, че такива молитви нѣмаатъ никаква стойностъ предъ Бога и страшно оскърбятъ Неговата светостъ и, че тѣ сж плодъ на неговата алчностъ и суха душа, той ще се обиди и ще те обвини, че ти оскърбявашъ и посѣгаешъ на неговата бащинска вѣра.

Колко сме далече отъ Христа и колко ни е чуждо християнството!

Време е, тая заблуда да се разсѣе и внесе истинското съдържание на Христовото учение въ сърдцата на християнитѣ.

Какъ ще стане това? Само чрезъ просвѣта, чрезъ четене на словото Божие, чрезъ редовно посещаване на св. Литургия и др. служби. Чрезъ търпеливо изслушване на проповѣдта на свещенослужителитѣ, чрезъ общуване съ св. тайнства и пр. и до колкото е възможно, прилагането имъ въ живота. Иначе, християнството ни си остава безъ Христа и безъ Неговото Евангелие.

Или евангелието е слово Божие, което изисква отъ насъ вѣра и дѣла, като ръководни начала въ нашия личенъ и общественъ животъ или да не кощунствуваме съ светото име Божие, като се наричаме — християни.

Да служимъ на Бога и да носимъ Негово свето име, а сжщевременно да сме приятели и съдружници на дявола, е оскърбление за Бога и е непочтенно и срамно за самитѣ човѣци.

Не можете да служите едновременно на Бога и на Мамона!

Християни, всички безплатни църковни трапезарии въ градъ Варна сж открити. Въ тия студени зимни дни, въ тѣзи трапезарии получаватъ топла храна стотици бедни ученици. Въ радостни дни за вашитѣ семейства или въ дни на поменуване вашитѣ скжпи покойници, давайте обѣди на тѣзи бедни ученици — чрезъ енорийската си църковна трапезария.

Проф. Ц. Каланджиевъ

Колониалниятъ въпросъ

(Продължение отъ брой 20)

Обаче, С. Ш. господствуватъ економически съ своитѣ капитали въ Централна и Южна Америка въ разработване на тамошнитѣ мини, въ изобилнитѣ плантации за кафе, каучукъ, памукъ, въ разнитѣ ж. п. строежи и въ държавнитѣ заеми. Изобщо С. Ш. отдавна престанаха да бждатъ демократическа страна съ традициитѣ на освободителната война и бързо върватъ по пътя на империализма, създавайки своя армия и флота.

Населеността на горнитѣ колонии се вижда отъ долнитѣ числа.

Отъ английскитѣ владения най-гжсто населени сж азиатскитѣ, къмъ които се отнася главно Индия и нѣкои острови, гдето има около 60 души на единъ кв. км., т. е. колкото въ България. Следъ Индия идатъ Африканскитѣ колонии съ 7.5 на единъ кв. км. Най-рѣдко сж населени Австралийскитѣ владения 1.1 на кв. км. Австралия, която има повърхнинна около три четвърти отъ Европа, т. е. 7.7.000 кв. км., е населена съ 6.700.000 жители, т. е. на 1 кв. км. се падатъ по-малко отъ единъ жител.

Отъ Френскитѣ колонии най-гжсто населени сж азиатскитѣ (Индокитай) — съ 27.5 души на 1 кв. км. и най-слабо Африканскитѣ (Конго) — съ 3 души на единъ кв. км.

Холандскитѣ колонии въ Азия иматъ 20 души на единъ кв. км. а въ Америка по 2 души. Обаче, най-богатото холандско владение о. Ява при 126.100 кв. км. има 41.000.000 жители или на единъ кв. км. се падатъ 325 души. Следователно е о. Ява има по-гжсто население отъ най-населенитѣ европейски държави — Белгия и Холандия. Първата има 266, а втората 283 души на 1 кв. км. За сравнение ще споменемъ, че България има гжстота около 60 души на кв. км.

Белгийскитѣ колонии иматъ около 4 души на кв. км.

Датскитѣ сж най-слабо населени (по 0.007 на единъ кв. км.) Това се дължи на Гренландия, която е пуста страна поради студения ъ климатъ.

Сжщо малко населени сж и Испанскитѣ владения — съ 2.5 на единъ кв. км. и италианскитѣ — съ 0.8 души на кв. км.

Въ бившитѣ германски колонии (То-го, Камерунъ и германска западна и източна Африка) сж най-беднитѣ и неблагоприятни въ климатическо отношение за колонизиране съ европейско население. Тѣхната гжстота е около 5 души на единъ кв. км.

Най-благоприятни за европейска колонизация сж американскитѣ и австралийскитѣ владения на Англия, поради което и тѣхното население се състои изключително отъ европейски преселници, както е напимѣръ въ С. Ш., Австралия, Нова-Ирландия и пр. Поради високото имъ културно ниво, тѣзи колонии си извоюваха, следъ известни борби, самоуправление и пълна економическа самостоятелностъ въ смисълъ на митническа политика и иматъ свои правителства въ Лондонъ. Тука се отнасятъ: Канада, Австралия, Нова-Зеландия и Южна Африка, известни още подъ името доминиони. Австралия, която до сръдата на миналия вѣкъ бѣше Сибиръ за Англия, т. е. мѣсто за за-

точаване на английскитѣ престѣпници, съ които се разработваха минералнитѣ богатства и главно златото и диамантитѣ, постепенно се превърна въ свободна колония, съ свободни работници и мѣсто за заселване на издишното земледѣлческо население отъ Англия и отъ цѣла Европа. Последното разработи за половинъ вѣкъ тамошнитѣ земи и разви небивало скотовѣдство и особено овцевѣдство. Днесъ Австралия има около 120.000.000 обггородени (миреноски) овце, които даватъ по 5 — 6 кг. вълна за европейската текстилна индустрия. Тя е производителка, наредъ съ разнитѣ минерални богатства, на много животински продукти като кожи, консервирано месо и на разни плодове. Всичкитѣ тѣзи богатства и суровини поради войната сега сж осждени на онищожаване или представятъ мъртавъ капиталъ. Сжщата сждба има канадското жито и животински продукти.

Други богати английски колонии сж Южно — Африканскитѣ, които първоначално сж били Холандски, заселвани съ селяни наречени боери или бури. Тѣмъ се дължи разработването на земитѣ и развитието на скотовѣдството, а сжщо и на обггороденото овцевѣдство. Днесъ Южна Африка (Трансвалъ, Оранжевата република и Капската земя), наредъ съ Австралия е голѣмъ износител на обггородена вълна, на разкошни плодове и пр. А следъ завладѣването на тѣзи земи отъ Англия се почва разработването на минералнитѣ богатства, и главно на златнитѣ и диамантови мини съ голѣмитѣ английски капитали. Преди разработването на Южна Африка главни доставчици на злато бѣха Австралия и С. Америка (Калифорния), които даваха годишно 230 тона. Следъ 1893 година почва добиването на Трансвалското злато, чието количество бърже расте така, че къмъ 1911 г. то възлиза на 340 тона на 1,200 милиона зл. франка, а всемирниятъ добивъ на златото достига до 700 тона или за 2.5 милиарда златни франка.

Второто минерално богатство въ Южна Африка сж диамантовитѣ мини, които почватъ да се разработватъ, къмъ 1870 г. До него време диаманта се донасяше главно отъ Индия, която и до сега дава най-красивитѣ и чисто безцветни екземпляри. Голѣмитѣ коронни диаманти, като френския — Регентъ, английския — Кохиноръ, руския — Орловъ, сж отъ Индийски произходъ. Други по-нови находища бѣха въ Австралия и Бразилия. Обаче, въ най-ново време по количеството на производството на първо мѣсто стои Трансвалъ, който произвежда до 3.000.000 карата (600 кг.), струващи въ сурово състояние, т. е. необработени, около 100.000.000 зл. франка. Съ други думи Южна Африка дава годишно само отъ злато и диаманти 1 милиардъ и 300 милиона зл. франка. Ако считаме зл. франкъ по цената отъ преди тая война, т. е. равенъ на 27 български лева, то горната сума ще е равна на около 36 милиарда български лева или четири наши държавни бюджета.

Най-голъмото английско владение Индия, което е доста гжсто населена (75 души на кв. км.) днесъ представлява голѣмиятъ костеливъ орѣхъ на англий-

(следва на 2 стр.)

Свещ. Хр. Ив. Поповъ

За продажбата на синодалната книжнина

Въ бр. 34 отъ 18. X. т. г. на в. „Пастирско дѣло“, г-нъ Ив. Дечевъ съобщава за закриването на сегашнитѣ епархийски свѣщолитници въ България, вмѣсто които се създава само една — СИНОДАЛНА. Последната ще има складове въ всички епархийски центрове и архиерейски намѣстничества.

Смѣтаме, че заедно съ уредбата на складоветѣ за свѣщитѣ, трѣбва да се уреди и другъ единъ въпросъ, а именно, за продажбата на книгитѣ и иконитѣ отъ Синодалната книжарница. Последната разполага съ отлична книжнина и икони, които до преди нѣколко години бѣха недостъпни дори за софиянци, защото се държаха въ складоветѣ на св. Синодъ. Последниятъ, за да се справи съ това неудобство, отвори Синодалната книжарница въ центъра на София, която, както се чува, напълно оправдава съществуването си. Но по тоя начинъ св. Синодъ само отчасти разреши въпроса, защото Синодалната книжарница е достъпна само за Софийската околия, докато за провинцията книгитѣ и иконитѣ оставатъ неизвестни и недостъпни. За да отстрани това неудобство, Синодалната книжарница издава свои каталози, които често препечатва и въ „Църк. вестникъ“, но съ такива срѣдства нищо не се постига, защото човѣкъ по-лесно купува книгата, когато предварително я вземе въ ржце и я прегледа. Затова, именно, всички книгоиздателства отъ София разпродаватъ своитѣ книги не само чрезъ реклами и каталози, а като ги разпращатъ изъ провинцията на книжаритѣ, които ги излагатъ по витринитѣ. Тия пъкъ отъ провинцията, които, по поводъ на препоръки или добри рецензии, пожелаятъ да си набавятъ нѣкоя книга отъ Синодалната книжарница, правятъ това чрезъ пощата съ писмо, като предварително изпращатъ сумата. Такива купувачи много пжти оставатъ неудовлетворени, защото исканитѣ книги или сж изчерпани, или пъкъ — не такива, каквито купувача си е мислил, или пъкъ по недоразумение изпращатъ му се други книги. А по нѣкога се случва, че изпратената сума за книги се минава на приходъ и се изрѣзва квитанция

за друга целъ и сумата вече е изгубена за „купувача“. Въ най-добрия случай, купувача получава книгитѣ съ голѣмо закъснение. Всичко това до голѣма степенъ прѣчи за широкото разпространение на синодалната книжнина, както би прѣчило за разпространението и на всѣка друга книжнина, ако и другитѣ книгоиздателства се мжчеха да си продаватъ книгитѣ по тоя начинъ. Фактътъ, че св. Синодъ отвори въ София своя книжарница (а това е голѣма крачка напредъ, макаръ че има значение само за София) показва, че последниятъ (св. Синодъ) е вземалъ предвидъ тия причини. А сжщитѣ причини, които налагаха отварянето на Синодалната книжарница въ София, много по силно налагаатъ отварянето на синодални книжарници (по право клонове отъ сжщата) въ всички епархийски и околийски центрове. Вѣрно е, че издръжката на такива книжарници — ще коства скжпо, защото освенъ данѣцитѣ нуждни сж: помѣщение, персоналъ, отопление, освѣтление и пр. Но ние мислимъ, че това неудобство въ по-голѣмата си частъ може да се премахне, като се използватъ помѣщенията и персонала на складоветѣ за свѣщитѣ. Както споменахме отначало, такива складове (по решение на св. Синодъ) отъ начало до 1942 година ще има въ всѣки епархийски центъръ и архиерейско намѣстничество. За тия складове ще бждатъ ангажирани помѣщения, отопление, освѣтление и безъ друго ще има поне по двама души персоналъ (прислуга и магазинеръ-касиеръ), който персоналъ мислимъ, че ще може да продава освенъ свѣщитѣ, още и книги, икони и пр.

Въ ВАРНА започна излизането на в-къ „Литературни новини“ — подъ редакцията на г. Борисъ Черневъ, въ сѣтрудничество съ всички млади литератори отъ царството. Наистина, напоследѣкъ нашия градъ отъ страна на литературното творчество бѣ твърде много обеднялъ. Като се надѣваме, че в-къ „Литературни новини“ ще изпълни тая културна празнота за града ни, ние пожелаваме по голѣма ревностъ и усърдие на нашитѣ млади литератори, а сжщевременно, приканваме варненци да подкрепятъ това ново просв. начало.

Колониалниятъ въпросъ

(Продължение отъ 1-ва страница)

ското управление. Индия е разпокъсана на много феодални дѣржавици (до 700) съ три различни религии. Началъ на тия феодализма стоятъ разни мѣстни князе, които потѣватъ въ богатство и разкошъ. Чрезъ тѣхъ Англия влѣде страната, служейки си съ туземна администрация и армия. Днесъ Индия се стреми да извоюва положението на доминионъ.

Английското управление въ Индия е срѣщало, па и до сега срѣща голѣми мжчнотии, свързани съ избухвания на възстания, както е било онова на племето Сипаи (1857 г.), което възстание е траело около 2 години и което Източно — индийската компания е потушила съ голѣми жестокости. Следъ това възстание английското правителство подъ давлението на парламента отнема правата на компанията и въвежда свое управление, организирано на демократически начала върху мѣстнитѣ традиции, съ участието на общинитѣ. За да се нагоди на мѣстнитѣ нрави и обичаи, Англия е била принудена да бжде внимателна при избора на върховния управител или вице-кралъ и да изпраща видни свои учени — етнографи за изучаване мѣстното обичайно право. Така следъ възстанието на Сипаитѣ биде изпратенъ за тази целъ известния социологъ — етнографъ Менъ, който сетне написа цѣла книга за индийската община. Следъ това длъжността губернаторъ на Индия при новия режимъ се прдвръща въ вице — кралъ, а кралицата Виктория се провъзгласява за индийска императрица. Наредъ съ това въ управлението и въ армията почватъ да се допускатъ, съ равни права и индуси безъ разлика на съсловия и религия.

Важни износни артикули отъ Индия за Англия и Европа сж чая, кафето, памукъ (около 1.000.000 тона или 15% отъ всемирното производство), ютата, която е главно тамошно текстилно вещество, ориза, какато и др. Островъ Цейлонъ съ 60.000 кв. клм. и съ 5.500.000 жители е богатъ съ своитѣ чайни и каучукови плантации.

Британска Малака, при 3.810 кв. клм. има 1.117.000 жители 311 души на единъ кв. клм. Тя е богата съ каучукъ и калай. Англия държи монополи въ цѣлия свѣтъ съ тѣзи два артикула. Отъ всемирното производство на каучукъ, възлизащо на 1.000.000 тона, само Малайския архипелагъ дава надъ 300.000 тона, които се изнасятъ презъ Сингапуръ. Последниятъ е важно пристанище съ всемирно значение, отгдето Англия господства на движението на

корабитѣ между Индийския и Тихия океани.

Най-богати сж владенията на Холандия или Холандска Индия, които иматъ, както казахме, около 60.000.000 мѣстно население. Отъ тѣхъ най-гжсто населенъ и най-богатъ е островътъ Ява съ около 41.000.000 жители и съ пристанището Батавия, което има 440.000 жители. Тукъ се произвежда и изнася за Европа каучукъ, трѣстена захаръ, петролъ, чай, кафе, тютюнъ, калай и пр. Яванското кафе по качество конкурира на арабското, а тютюна служи за най-доброкачествени пури. Съ своя калай Ява, и изобщо Холандскитѣ острови (Банка и Билитонъ), черния пиперъ, бахара, канелата, багилнитѣ растения и пр. владеятъ всемирнитѣ пазари.

Ние нѣма да се спираме на подробноститѣ за производството и богатствата на другитѣ колонии. Ще си позволимъ само да направимъ едно общо заключение. Цѣлата повърхнинъ на гореизброенитѣ владения възлиза кржгло на 66.000.000 кв. клм. и се падатъ по малко отъ 10 души, т. е. шестъ пжти повече жизнено пространство отколкото разполага българскиятъ народъ, 14 пжти повече отъ колкото има днешна Германия и 7.6 повече отъ колкото е въ Франция. Иначе казано пространството на днешнитѣ колонии, и ако тѣ се населятъ до българската гжстота, може да побере още 10 милиарда жители. А на цѣлото земно кълбо живѣятъ сега само 2 милиарда. Действително, много отъ колониалнитѣ владения представляватъ пустини и блатъ, обаче, тѣ могатъ лесно да се преобърнатъ въ плодородни полета съ помощта на сегашната всемогща техника и съ агрономическата техника. Стига усилията на човѣчеството да бждатъ насочени въ това направление. Само милиардитѣ изразходвани въ миналата европейска война и въ сегашната, биха били достатъчни за разрешаването на този гигантски стопански въпросъ.

Ние се въздържаме да продължаваме разсъждениято си въ тоя духъ. Внимателниятъ читателъ, у когото човѣческото чувство и понятията за върховна справедливостъ въ международнитѣ отношения сж що годе възвишени, ще си направи нуждитѣ изводи. Дано сегашната война, съ своитѣ ужаси, вразуми голѣмитѣ народи и ги накара да тргнатъ въ пжта на сѣтрудничеството и на социалното творчество и по тоя начинъ се освободятъ отъ терзания малкитѣ дѣржави.

Протоиерей П. Икономовъ

Сжщността и значението на парарастаса

(Продължение отъ брой 20)

Единъ въпросъ ни се поставя сега и то много естествено: наказанието или отплата, която ще ни се даде, право ли е да я понесе само душата, тъй като само тя ще живѣе? Безспорно, че не!

И тѣлото трѣбва да вземе участие въ скръбта т. е. въ страданията, както и въ радостта сж били заедно. Ето защо, трѣбва да върваме и въ едно възкресение на тѣлата. Това го изисква и разумътъ ни и чувството на справедливостъ.

И Библията ни отговаря, че това възкресение на тѣлата ще стане при второто пришествие или въ края на свѣта.

Следователно, истинското възмездие или пълната награда само тогава ще бждатъ приложени.

До тогава душитѣ ще стоятъ въ привременно състояние. Съединени само съ тѣлата ще влѣзатъ въ едно окончателно положение — споредъ извършенитѣ дѣла въ живота.

Тѣмъ сега, когато нѣма окончателната присъда, е момента и смишля на парарастаса. Понеже положението на душата следъ смъртта не е окончателно, следва, че може да настъпи една промѣна въ нейното състояние. И нека да не забравимъ едно нѣщо. Тая промѣна,

въ никой случай душата сама не може да я спечели; защото за човѣка, времето за дѣла е само тукъ на земята; умирайки тѣлото, душата безъ него не може вече нищо да прави.

Ако тя не може нищо да стори сама за себе си, то не значи, че други не могатъ да ѝ помогнатъ. Кои сж тѣ, другитѣ? Живитѣ, близкитѣ на покойницитѣ. Може би ще кажатъ нѣкой, какъ е възможно това нѣщо? Много просто. Колкото време живѣемъ съвмѣстно, тукъ на земята, ние не си ли помагаме едни на други помежду си? Безспорно, помагаме си. Когато нѣкой е боленъ, другъ му се притича на помощъ. Това нѣщо много красноречиво го показва дори св. апостолъ Яковъ въ своето послание (Гл. V ст. 14—16):

„Боленъ ли е нѣкой между васъ, нека повика презвитеритѣ църковни, и тѣ да се помолятъ надъ него, като го помажатъ съ елей въ името Господне. И молитвата произлизаща отъ вѣрата, ще изцѣри болния, и Господъ ще го дигне; и ако грѣхове е сторилъ, ще му се простятъ. Изповѣдайте си единъ другиму грѣховетѣ и молете се единъ за други, за да се изцѣрите; голѣма сила има усърдната молитва на

праведника“.

Отъ тукъ ясно се вижда, че едни други можемъ да си помогнемъ, не само въ нашитѣ тѣлесни и материални нужди, но дори и въ духовнитѣ такива.

Всички ние образуваме едно общество или една църква; както живитѣ, така и умрѣлитѣ. И всички имаме единъ Водачъ, една Глава, Господъ нашъ Исусъ Христосъ.

Чрезъ смъртта, ние не се унищожаваме, не се изгубваме, а минаваме отъ земния — къмъ небесния животъ, отъ воинствующата въ тържествуващата църква.

Защо, докато сме на земята, да можемъ едни други да си помагаме, когато сме въ нужда, а да не можемъ да си помагаме — когато нѣкой измежду насъ мине въ другия животъ? Нали сме едно и сжщо общество? Нали е единъ и сжщъ нашия Водачъ — нашата Глава, отъ Когото очакваме всѣка помощъ? Нѣма нужда да бждемъ единъ до другъ за да си помогнемъ; защото не отъ насъ идза помощта; ние само се молимъ — следователно, посредничимъ, а другъ е Който дава помощта, Той е нашия Господъ. И Той, както може да помогне на нѣкой наши сестри или братя, които сж живи — като резултатъ на нашата молитва — безспорно и сигурно е, че може да помогне и следъ като тѣ

умратъ, т. е. следъ като отминатъ въ другия животъ, ако Го помолимъ за това, разбира се. Молитвата за покойницитѣ е подобна на молитвата, която правимъ за нѣкого, който е заминалъ въ нѣкоя далечна страна или е предприелъ дълго пжтишествие.

Самитѣ протестанти или лютерани, които отричатъ и отхвърлятъ силата на молитвитѣ за починалитѣ, признаватъ силата на молитвитѣ за онии, които сж далечъ отъ насъ.

А смъртта не е нищо друго, освенъ една временна раздѣла, едно временно отстраняване. Нали въ едно близко или далечно бжде, ние пакъ ще се видимъ въ единъ другъ животъ?

Какво представлява живота на единъ човѣкъ — спрямо вѣчността? (следва)

Говоряща военна пощенска карта

„Германския червенъ кръстъ“ е въвелъ едно ново изобретение, което ще има преимуществото да установи една нова силна връзка между фронта и отечеството. Думата е за новитѣ пощенски карти, които предаватъ точно и вѣрно гласа и думитѣ на ония, които е на фронта или очаква да оцѣдравѣ въ нѣкоя болница или санитаріумъ, за да увърши своитѣ близки, че е живъ и е добре.

Това изобретение внесло голѣма радостъ въ редоветѣ не само на войницитѣ, но и на тѣхнитѣ домашни. Разбира се, че новото изобретение се основава върху принципитѣ на фототографа.

Протоиерей Дим. Андреев

Разговор на православенъ съ протестантинъ

(Продължение отъ брой 20)

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Вие нѣмате свещеници. Вие нѣмате облагодатени свещеници. Ако пастира не получи посвящение отъ епископъ, който води своето приемство отъ самитѣ апостоли, то надъ такъвъ пастиръ нѣма благодатъ. Въ това вие се увѣрихте отъ приведенитѣ мѣста. Поставенитѣ отъ Самия Христа пастири въ църквата могатъ да учатъ на „истинското научване на хората въ вѣрата“ (Римл. 10, 14—15; I Кор. 12, 28—19; Яков. 3, 1).

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Тогава, какъ трѣбва да разбираме ония мѣста отъ Писанието, гдето е казано, че въ църквата свещенодействава Самъ Христосъ (Евр. 4, 14; 7, 26—28), че нѣма нужда отъ други ходатаи (I Иоан. 2, 1; I Тим. 2, 5; Евр. 7, 24—25; 9, 15 и др.), че всички християни на земята сж пастири (I Петр. 2, 9; Откр. 1, 6; 5, 10), че правото да учи има всѣки (Мар. К. 9, 38—40), че всѣки може да се назидава самъ и да назидава и другитѣ (I Кор. 14, 26)?

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Първо, за нуждата отъ свещеници говори още ветхозаветния пророкъ Исая (66, 18—21). Въ Новия заветъ Христосъ Самъ ги е поставилъ (Ебрес. 4, 11; I Кор. 12, 28). Второ, не е все едно ходатай и свещеникъ. За всички хора ходатай е Христосъ (I Тим. 2, 5—6; Евр. 9, 12—15; 12, 24) и Духъ Свети (Римл. 8, 26—27). Но на земята Господъ прощава грѣхове само поради ходатайството на свещеницитѣ (Яков. 5, 14—15; Бит. 20, 7—17; Числ. 14, 19—20; Иов. 42, 7—8). Ап. Павелъ се молилъ за другитѣ (Филип. 1, 3—4; II Солун. 1, 11; Ефес. 1, 16), а за него пъкъ се молили другитѣ апостоли и свещеници (Римл. 15, 30—31; I Кор. 1, 8—11 и др.) Никой не може да влиза въ ролята на свещеникъ. Който вършилъ това въ Вѣхия заветъ „се наказвалъ съ смъртъ“ (Числ. 3, 10; 16 глава), макаръ и ветхозаветния Израилъ се наричалъ „Царство отъ свещеници“ (Исх. 19, 6).

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Добре, всичко това е тъй. Но не всички свещеници сж добри. Нѣкой отъ тѣхъ сж лоши, лицемерни, сжщински фарисеи.

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Да, има и такива. И „Иуда б и л крадецъ“, „сынъ на гибельта“, „дьяволъ“ (Иоан. 12, 6; 17, 12; 6, 70). При все това, той е „получилъ жребиятъ на това (апостолско) служение“ (Дѣян. 1, 17—25), и правото да учи и да цѣри болести, и да извършва всички чудеса (Мат. 16, 6—8); и неговата проповѣдь хората трѣбвало да слушатъ (Мат. 10, 14—15), като изпратенъ отъ Христа (Иоан. 14, 20). Имало, значи, и лоши, има и днесъ такива. За тѣхъ Христосъ е казалъ: „всичко що ви казватъ да пазите, пазете, но по дѣлата имъ не поспѣвайте“ (Мат. 23, 3). И днесъ има между протестантитѣ едни, които отричатъ дори Божеството на Христа, (нѣмскитѣ Дреусъ, Шраусъ, нашия българо-американецъ Маркъмъ и др.) Това не промѣня нѣщата, за да наречемъ всички протестанти безбожници...

Ап. Павелъ е поржчалъ пъкъ, който не изпълнява отъ свещеницитѣ поржката му, за това оставя самъ да отговаря предъ Бога. „Внимавайте, — рекълъ е Той — върху себе си и върху цѣлото стадо, всрѣдъ което Духъ Светий ви е поставилъ блюстителитѣ, да пасете църквата на Господа и Бога, която Той Си придоби съ Своята кръвъ“ (Дѣян. 20, 28). „Не сждете... не осждайте“, е рекълъ Христосъ.

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Подчертавате (Мат. 7) винаги „приемствеността на благодатъта отъ Бога Духа Светаго“. Безъ благодатъ Божия, нѣма истински свещеникъ.

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Да, да. Отъ Бога е благодатъта предадена чрезъ ржкополагането надъ избраното лице отъ владиката — епископа. И Симонъ искаше отъ апостолитѣ да му дадатъ тази властъ — да възлага ржце, но... благодатъта не се купува съ пари (Дѣян. 8, 14—18). „Пазете се отъ такива... тѣ сж хищни вълци — е поржчалъ Христосъ (Мат. 7, 15). Почитайте свещеницитѣ, е добавилъ св. ап. Павелъ (I Тим. 5, 17), уважавайте ги... за трудъ имъ (I Солун. 5, 12—13), не ги злословете... (Дѣян. 23, 5), за това ви грози вѣченъ огнь (Иуда 4—8 стихове). Свещенодействующитѣ се хранятъ отъ светилището (I Кор. 9, 7—14), както Христосъ и апостолитѣ живѣли за смѣтка на вѣрующитѣ (Лук. 8, 2—3; Иоан. 12, 6; 13, 29; I Тим. 5, 18 и др.)

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Какъвъ е смисъла тогава на запрещение у апостола Петра, свещеницитѣ да не взематъ възнаграждение (I Петр. 5, 2)?

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Тука се запрещава гнусната печалба, гнусната користъ. Нѣщо, което е забранено отъ апостола за всички вѣрующи хора, не само за свещеницитѣ (Гит. 1, 11; Т. Сол. 4, 6 и др.)

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Моля ви се, защо вашитѣ свещеници и владци носятъ дълги раса, камилавки, корони, дълги бради, коси и пр.? Не противорѣчи ли това на Евангелието — Марк. 12, 37; I Кор. 11, 4, 7, 14?

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Не, не противорѣчи. Всичко що е на лице у свещеницитѣ на Христа има своето основание въ Библейскитѣ страници. Напримѣръ, дълга дреха, наречена „Милотъ“ сж носили Божитѣ пророци (4 Царсв. 2, 8—13), а въ Новия заветъ Самъ Исусъ Христосъ е носилъ „Хитонъ“ (Иоан. 19). Въ посоченото отъ васъ Евангелско мѣсто Марк. 12, 38 е дума за книжницитѣ, а не за свещеницитѣ Христови. Христосъ не е казалъ „пазете се отъ свещеницитѣ“, а е казалъ „пазете се отъ книжницитѣ“. Въ второто мѣсто, което вие сочите I Кор. 11, 4, 7, 14 се запрещава на мирянитѣ, а не на свещеницитѣ.

Колкото се отнася до дългитѣ коси, това е подражание на назорей (Числ. 6, 5; Сждин. 13, 5), на Самия Христа, който е носилъ дълги коси и брада, като назорей (Дѣян. 22, 8) и на назорея ап. Павла (Дѣян. 18, 18; 21, 24).

Нека въ края на този общъ въпросъ „по свещенството Христово“ ви кажа, че ншитѣ православни пастири сж служители Христови и разпоредници на Божий тайни (I Кор. 4, 1) по приемственостъ. „Безъ всѣко прѣкословие по — малкия се благославя отъ по стария (по иерархиченъ редъ)“ — Евр. 7, 7. Епископътъ слага ржце надъ свещеника и дякона (II апостолско правило). Вие протестантитѣ нѣмате тази приемственостъ и редъ, оставени отъ апостолитѣ. Вашата история на отдѣлното ви общество почва отъ XVI в. (1555 год. — Аусбургското изповѣдание.

Ние православнитѣ християни не признаваме католишкитѣ измишльотини — *ipsum fundamentale principium Catholicae Iudaei* — папско главенство и непогрѣшимостъ. Не признаваме и родилото се отъ този принципъ недоносче — протестантството.

Ние ще изпълняваме Божията воля. А тя е: „Съ всичката си душа благодаритѣ предъ Господа и уважавай свещеницитѣ Му; съ всичката си сила обичай твоя Творецъ и не оставяй служителитѣ Му“ — (Сирах. 7, 31—32).

Ив. Казъловъ

Какъ се отпразднува денътъ на християнската младежъ

Християнизаторската седмица въ Варна бѣ проведена съ много добъръ успѣхъ и бѣха постигнати най-положителни резултати. Презъ тѣзи дни се изнесоха публични духовни сказки въ салона на Варненската популярна банка. Седмичата приключи на самия празникъ „Въведение Пр. Богородици“ — съ едно добре подготвено, отлично организирано и масово посетено литературно музикално утро въ салона на Варненския народенъ театъръ.

Не само утрото, но и всички сказки, събудиха най-живъ интересъ всрѣдъ гражданството — поради актуелнитѣ теми.

Първиятъ сказчикъ, прот. Петъръ Икономовъ, говори на тема: „Комунизъмътъ въ борбата съ Църквата“.

Старъ и изпитанъ поборникъ на перото и словото, обладаващъ една солидна обща култура и развито обществено чувство, сказчикътъ завладѣ още въ началото публиката съ отлична аргументация.

На популярненъ и цвѣтистъ езикъ, той обрисова нагледно жестоката борба на комунизма, като социално учение, срещу Църквата, която е сжщо факторъ за социална правда. Изтъквайки дълбокитѣ различия въ принципитѣ, идеитѣ, методитѣ и срѣдствата на тѣзи два фактора за постигане на крайната имъ цель — добруване на човѣчеството, сказчикътъ подчерта най-недвусмислено, че великата християнска любовъ, като основна предпоставка на вѣчния стремежъ у човѣка къмъ духовно съвършенство, ще надвие надъ грубитѣ, животински инстинкти, култивирани така ревностно отъ материалистичната философия на комунизма и болшевизма, чийто безразставени догми, превърнати въ нѣкакъвъ апокалиптиченъ бѣсъ, взѣха милиони човѣшки жертви. Най-възторженитѣ апологети и най-талантливитѣ и първи организатори на октомврийската революция, като Бухаринъ, Риковъ, Радекъ, Сокольниковъ, Зиновиевъ, Каменевъ, Тухачевски, Егоровъ и пр. станаха жертва на този кървавъ молохъ.

На другия денъ държѣ сказка свещ. Димитъръ Хр. Денчевъ, на тема: „Моралния упадѣкъ на модерната епоха и духовната обнова чрезъ младежта“.

Въ качеството си на младъ човѣкъ, той чувствуваше най-осезателно голѣмитѣ противоречия на съвременната бурна епоха. Затова той говори съ такъвъ горещъ ентузиазъмъ противъ днешното безразличие и отрицание къмъ моралнитѣ човѣшки ценности и пламенено вѣрва въ едно неминуемо прераждане на свѣтлигъ християнски добродетели чрезъ младежта.

Поради строго академичния и високъ стилъ, сказката, може би, останала неразбрана отъ нѣкои любознателни слушатели.

Третиятъ сказчикъ, свещ. Енчо п. Йордановъ, показа съ проста яснота въ изложението си, превъзходството на жената христянка.

Следъ като илюстрира картинно езическия, старозаветния и нехристиянски миръ, въ връзка съ положението на жената, сказчикътъ направи убедителни изводи, че християнската епоха блѣсти между всички други съ несъкрушима морална сила и нравствена красота за едно непринудено и съзнателно равноправие между мъжа и жената. Тѣхнитѣ свѣтли пориви вирѣятъ въ идеала хармония подъ благодатната свѣтлина на християнската любовъ, взаимноуважение и благочестие. Мрака на безвѣрието, егоизма и безразличиято, сж гробница на благороднитѣ християнски добродетели.

Следващата сказка, на тема „Сжщността на християнската любовъ“, бѣ изнесена отъ свещ. Здравко п.

Маджаровъ

Сказчикътъ, следъ като градира различнитѣ видове любовъ и обясни най-обстойно какъвъ смисълъ и значение се е влагало въ това понятие презъ всички времена, подчерта, че християнската любовъ е единствена и изключителна между останалитѣ, по своята идейна красота, морална чистота и духовна висота. Действаща винаги и на всѣкжде облагородяваща, както върху психиката така и върху разума на хората, тя е преминала като червена нишка и въ частно правнитѣ, публично правни и международни отношения. За последнитѣ, сказчикътъ говори съ особено увлѣчение и компетентностъ, тъй като самиятъ е съ юридическо образование.

Последниятъ сказчикъ, г. Александъръ Коцаръ, учителъ по религия въ Варненската мъжка гимназия, говори върху „Смисъла и значение то на молитвата“.

Съ дълбоко и искрено благоговение на истински християнинъ, той изтъкна съ изобилни цитати отъ св. Писание, мисли на велики люде и проникновенъ анализъ, светостъта на молитвата и нейната голѣма потребностъ за всѣки човѣкъ, като срѣдство за общение съ Бога, въ моменти на радости и на скърби. Особено при последнитѣ, молитвата се налага съ своята сила така, както, колкото нощта е по-тъмна, толкова и звездитѣ сж по-ясни и по-свѣтли.

Лекиятъ и приятенъ руски акцентъ въ думитѣ на г. Коцаръ придадоха особено обаяние на хубавата му сказка.

Подиръ сказката, прот. П. Икономовъ благодари на слушателитѣ отъ името на Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Йосифъ и на св. Митрополия за доброто посещение и апелира за все по-голѣмо и все по-тѣсно сцеление на всички българи въ лонното на праотеческата ни православна вѣра, за слава Божия, за доброденствието на нашия благочестивъ народъ и за пребъждане въ вѣковетъ на Велика и Обединена България.

Следъ това о. Икономовъ отправи гореща молитва къмъ Господа Бога, а множеството, което едва се побираше въ салона, изпѣ „Отче нашъ“, и всички си разотидоха безкрайно доволни.

На края, заслужава да се отбележатъ и хубавитѣ сказки, изнесени предъ микрофона на Радио - Варна — една отъ г. Петъръ Зяпковъ, контролоръ по печата въ Варна, на тема „Българската християнска младежъ и днешнитѣ сждбовни събития“ и друга отъ г. Димитъръ В. Петровъ, секретаръ на св. Варненска митрополия, на тема „Необходимостъ отъ религиозно възпитание“. Последната бѣ предшествувана отъ изпѣването на нѣкои религиозни пѣсни, отъ хора на ученическитѣ православни два въ градъ Варна.

Хаала на всички виновници за така доброто изнасяне на тази християнизаторска седмица, която бѣше едно истинско празненство за родната ни църква.

На 4 декемврий по случай празника на християнската младежъ, юношеското и ученическото християнски дружества и въ гр. Балчикъ изнесоха една подходяща за празника забава, която бѣ придружена съ сказка отъ ржководителя имъ свещ. Маринъ п. Ивановъ на тема: „Прогресъ и мизерия“. Чрезъ сказката се посочи смисъла и значението на тоя празникъ.

— следва —

БОЛШЕВИЗЪМЪТЪ Е ЕВРЕЙСКА СТОКА

Борбата, която днес се води е най-гигантската война позната до сега в историята на човечеството. Това е борбата на кръвта против златото, завладяно от евреите. Това е борбата на труда против юдео-демократичния капитализъм; борбата на социално-национализма против еврейския комунизъм. Борба за освобождаване от еврейщината и еврейското влияние. Болшевизма е само едно сръдство в ръцете на евреите.

Посрѣдством комунизма, евреите разлагат народитѣ. Ето какво пише голѣмия комунист — евреина Сабелсонъ, нарекува се Радекъ, въ „La Croisade contre revolutionnere“, (15 августъ 1931 г.)

„Ние болшевикитѣ ще насилимъ руския работникъ да пости, ако пъкъ възстане, ще съумѣемъ да го тръхнемъ на земята съ картеницитѣ си. Голѣния работникъ става нахаленъ, недисциплиниранъ; но въ замѣна на това пъкъ, измъченъ отъ гладъ и мизерия ще работи цѣлия денъ за да може вечерно време да си хапне сухъ хлѣбъ.

Работникътъ, лишенъ отъ всичкитѣ му граждански права и който се бои да не бѣде застрелянъ при най-малкото негодувание, е най-добриятъ за нашата целъ“.

Евреинътъ има нужда отъ войни, революции и саботажни за постигане на своитѣ цели. При всѣка монтира на революция отъ евреитѣ, първомъ сѣ бивали избити народнитѣ и естествени водачи на народитѣ.

„Нашето, т. е. на Съветитѣ господство, не признава нито свобода, нито права. То се основава на това; пълното унищожение на индивидуалната воля. Ние сме господаритѣ и нашъ дългъ е да бждемъ колкото се може по брутални; жестокоствата е най-висшата добродетел... Целта ни е свѣтовната революция, съ целъ да станемъ господари на свѣта“ (Изъ съчиненията на Ленина — „Държавата и революцията“).

„Цѣлото болшевишко правителство е съставено отъ разбойници... Обръщамъ вниманието на английското правителство и на всички правителства по свѣта, че на руския болшевишмъ трѣбва да се тури край, ина-

че, свѣтовната цивилизация е застрашена...“

Единствената възможностъ за отстраняването на тая опасностъ е една обща акция на всички сили... (Изъ английската бѣла книга — по доклада на бившия английски пълн. м-ръ Sir M. Findlay.) Днесъ Англия е съюзница съ тия страшни убийци — болшевики, а английскитѣ владика се моли за тѣхъ... На кой Богъ, обаче, се моли, ние не знаемъ?... Защо е всичко това? Защо тои английския капитализъмъ и болшевизма сѣ еднакъво еврейски, единни и нераздѣлни. „Юдензма (еврейщината) е майката на мерксизма и на комунизма“ (Изъ Le droit de Viare 1933). А С.С.С.Р. е една креация на висшитѣ еврейски финансистѣ. Това ще докажемъ идния брой (по Renovation отъ 11 I. 1936, книгата „La forces Secreteres de la Revolution, отъ Leon de Poncins, стр. 168 — 170).

Нова Франция

Френскитѣ синдикати, които бѣха комунизирани и се водушевяваха отъ класовата борба съ целъ да въведатъ диктатурата на пролетарията и московскитѣ интернационал, въ послѣдния си конгресъ поддържали, че тѣ били грубо заблудени и омишлено подведени отъ подкупенитѣ си водачи. Въ сжщностъ, тѣзи водачи, въ сѣрдцата си дълбоко сѣ презирали мизерията, въ която се намиралъ руския селянинъ и работникъ и се възмущавали отъ неговото свеждане до положението на безправно животно. Дано това опомнюване отъ първото опиянение бѣде ново начало за френския народъ.

Френскитѣ войници — паленници, които се върнали отъ Германия, както и работницитѣ, — ангажирани на работа въ Германия, въ парижкия конгресъ изтъкнали голѣмата разлика, която сжществува между положението на работницитѣ отъ Германия и тия отъ Франция и С.С.С.Р.

Въ този конгресъ, всички оратори енергично порицали лъжитѣ на френскитѣ водачи агитатори — слѣпи орджия на болшевишката пропаганда и съ специална резолюция пожелали, щото нова Франция да се откаже отъ тази заблуда и да трѣгне по новия пътъ на обновена социалистическа Франция — въ рамкитѣ на нова Европа.

Книжнина

„РЕЛИГИЯТА НА ЕСТЕСТВЕНИЦИТЪ“, отъ д-ръ Ив. Г. Панчовски, цена 20 лв. Това е № 2, отъ библиотека „Естествена наука, философия и религия“.

Ето една навременна книга, която трѣбва да бѣде прочетена отъ всѣки свещеникъ, учителъ и всѣки другъ, които се интересуватъ отъ религията и постиженията на науката.

Ясно и категорично се опровергаватъ до вчерашнитѣ твърдения и заблуди на безбожницитѣ комунисти и болшевики, както и на набеденитѣ учени, каквито ги е наспорилъ Богъ и въ нашата благословена страна, какво, че голѣмитѣ творци и носители на естествено-научното знание били безбожници.

Г-нъ д-ръ Ив. Г. Панчовски съ цитати, т. е. извадки отъ съчиненията на най-голѣмитѣ учени натуралисти доказва тѣкмо обратното, че ученицитѣ естественици не само че не отричатъ Бога, но твърдо вѣрватъ въ Него и сѣ религиозни люде.

Книгата е навременна, защото хвърля обилна свѣтлина върху отношенията къмъ религията на най-великитѣ естественици отъ всички времена.

Тая книга трѣбва да попадне въ ръцетѣ и на младежитѣ семинаристи, а най-вече гимназистѣ, защото тя разпръсква мрака на болшевишката и социалистическа безбожническа заблуда, която години подъ редъ трови душата на интелигенцията и на нашата школка младежъ.

Тя внесе раздвоение въ душата на младежътъ и съзнателно я оплъчи противъ родната църква, съ която българския народъ е живѣлъ, творилъ и преуспѣвалъ презъ вѣковетѣ.

Книгата има 175 стр. и петъ отдѣла:

I. Религията на естественицитѣ. Разцѣптъ на естественицитѣ науки въ древността.

II. Упадѣкъ на естественицитѣ науки презъ сръдновѣковието.

III. Възраждане на естественицитѣ науки отъ 15 до 17 вѣкъ.

IV. Разработка на естественицитѣ науки въ ново време (18—19 вѣкъ).

V. Най-ново време: превъзможване на материализма и атеизма презъ 20 вѣкъ.

Понеже книгата е много навремен-

Плодоветѣ на пиянството

1). Една стара поговорка гласи: „Повече хора сѣ съ удавили въ шишетата съ питиета, отколкото въ моретата“.

Установено е, че въ първитѣ петъ следъ военни години сѣ загинали повече хора отъ пиянство, отколкото петъ години презъ време на войната — отъ неприятелски куршуми или други нещастия.

2). Старитѣ италиянци твърдѣли, че царъ който се опива — не може вече да царува и управлява.

Древнитѣ атиняни — изгонвали всѣки чиновникъ който употребявалъ спиртни питиета. Считали го за негодникъ, който не може и не бива да има никакъвъ дѣлъ въ управлението.

Императоръ Карлъ Великий създакъ законъ — по силата на който, сждилищата въ страната му, когато заседаватъ, сждитѣ трѣбва да постятъ.

Дори и водачитѣ на африканскитѣ племена константирали, че страна, въ която се внасятъ бѣчви съ спиртни питиета — крадѣло се ума и честта на гражданитѣ.

Стотици години сѣ се изминали отъ както сѣ направени тия констатации, и хората не сѣ още поправили.

Порока шестува тържествено изъ свѣта; той намира доста широко гостоприемство и у насъ между известни съсловия.

Ежедневния печатъ изнася факти — убийства, катастрофи, скандали и пр. извършени подъ влиянието на алкохола, въпрѣки, че ние българитѣ минаваме за трезвенъ народъ.

Отъ гдето отсѣтствува Христосъ — тамъ се загнижда тая порокъ — пиянство, което влачи следъ себе си развратъ, кражба, убийства и др.

Отъ гдето отсѣтствува Христосъ, отсѣтствува съвѣстътъ, срама отъ хората и грѣха отъ Бога.

3). Въ всички културни събрания се взематъ вече най-строги мѣрки противъ тая порокъ. Заразенитѣ отъ него не се приематъ вече на държавна служба — особено по движението.

Защото само трезвия човѣкъ може съвѣстно и правилно да изпълнява службата си.

Въ тия и други служби, гдето се случватъ нещастия и въ които загиватъ хиляди хора, причината е само пиянството.

Нека си спомнимъ и за страданията на невиннитѣ деца, които оставатъ безъ хлѣбъ и подслонъ, вѣчни клиенти на болницитѣ. Просяци по край пѣтищата, предъ църквитѣ и ношнитѣ заведения и всичко, само заради пиянството на родитѣлитѣ имъ.

Пиянството е бичъ за човечеството!

Творчество въ нашето село

Напоследъкъ се полагатъ особени грижи за културното издигане на нашето село. Свещеници, учители, кметове съ своята общинска управа и цѣлата селска интелигенция сѣ впрегнали цѣлата си енергия и творческа сила за изграждането на ония културни и стопански начинания, които сѣ били въ вѣкове най-вѣрния стражъ на народната самобитност и най-добрия залогъ за дълговѣчността и културния напредѣкъ на родината.

За примѣръ на една такава обнова може да ни послужи с. Вѣтрино, Провадийско, въ което кмета г. Никола Христовъ, подпомогнатъ отъ свещеници, учители и общинска управа — е зароботилъ съ удивителна енергия за издигането на повѣрената му община. Въ селото сѣ построени хигиенично училище, хубаво читалище, чешми и пѣтища. Въ с. Сръдно-село е издигната хубава църква, а тая година общин-

скитѣ съветъ е отпусналъ сумата 120,000 лв. за построяването на нова църква въ с. Вѣтрино. Преди нѣколко дни Негово Високопреосвещенство Епархийскитѣ Архирей посети селото, дето освети новопостроениятъ красивъ паметникъ за падналитѣ герои-вѣтринци. Епархийскитѣ Архирей е билъ приятно изненаданъ отъ новия обликъ на селото. Той благословилъ и насърчилъ вѣтринчани съ хубави Архипастирски думи, а кмета и всички културно-третери на селото похвалилъ за тѣхната голѣма ревностъ и усърдие. Въ тия критични времена, хвала и честь на всички народни управници, които милѣятъ и работятъ за всичко това, което е свето за душата на истинскитѣ българи.

Пожелаваме въ най-скоро време да видимъ издигната и новата църква въ с. Вѣтрино.

ХРОНИКА

Съ гози 21 брой, в. „Християнска защита“ завършва V-та си година (1941 год).

По този случай изказваме голѣмата си благодарностъ на всички редовни и случайни сътрудници, които съ своитѣ дани, статии, сведения и дописки подпомогнаха редакцията благополучно да завърши годината, като допринесоха доста много и за затвърдяване доброто име на вестника, който си извоюва почетно мѣсто всрѣдъ сериозната българска книжнина. Благодаримъ сжщо и на редовнитѣ, постоянни любознателни абонати, които ни дадоха своята материална и морална подкрепа, поради което вестника можа да изпълни до край предназначенията си програма.

Първия брой на VI-та година (1942 г.) ще излезе въ началото на м. Януарий 1942 г. въ двоенъ форматъ.

Закъснитѣлитѣ съ внасянето на абонамента, нека сторятъ това до края на годината.

Епархийскитѣ ни Архирей, който взема участие въ заседанията на Св. Синодъ ще се завърне къмъ края на месеца, когато се преустановяватъ заседанията.

на, твърде интересна и увлѣкателна по своето съдържание и лекъ стилъ, ние сръдечно я препорѣчваме на всички наши читатели.

Пакъ ще се повърнемъ. Достава се отъ авторѣ: бул. „Дондуковъ“ № 74—София. — Чекова смѣтка 6792.

Печатница А. Пандѣлийски — Варна ул. „Панагюрище“ 4 Телеф. 23-15

Съобщаватъ ни отъ с. Лилѣкъ, Търговишко: срещу самия празникъ на християнската младежъ всички деца бѣха доведени въ св. храмъ на велика вечерня, кждето свещеника имъ произнесе беседа на тема: „Какъ да пристѣпимъ къмъ св. Причастие“.

На сутринта децата присѣтствуваха на св. Литургия и приеха св. Причастие. Следъ обѣдъ въ 2 часа имаше хубава ученическа забава; децата издекламираха хубави стихотворения и изнесоха една пиеска съ религиозно съдържание. Свещ. Стефанъ Илиевъ произнесе беседа на тема: „Възпитанието на децата въ духа на Христа“. Ржководителката на христ. уч. д-во г-жа Стоянова прочете рефератъ „За добротата“.

Всичко това произведе силно впечатление на децата и родитѣлитѣ бѣха твърде доволни, че децата имъ се въпитаватъ въ духа на Христа, което е гаранция, че ще станатъ добри човѣци.

НАША ПОЩА
с. Осма — Калугерово, свещ. Ив. А. Исправихме грѣшката. Ще го получавате редовно. Съжаляваме.

Балчикъ, свещ. К. К. Лилинъ. Получихме двѣ стихотворения. Благодаримъ.

Балчикъ — свещ. М. п. Ив. Отъ хубавитѣ мисли изказани въ реферата Ви направете две или три хубави статии. Това не ще Ви отнеме много време.

Пр. свещ. В. Ст. Получихме дописката Ви. Чака реда си.

До всички Благоевски свещеници! Испрачайте ни редовни дописки.

Добричъ — Арх. Н-къ. Испратете ни списъка на абонатитѣ. Оставете само Вие

Знаете ли?...

— Че магарешкото млѣко съдържа твърде малко масло — едва 13 на сто, но въ замѣна на това има много захаръ 63 на сто. Овчето млѣко, ако и да не е много сладко (45 на сто), въ замѣна съдържа 41 на сто мазнини. Кравето масло е между тия двѣтѣ.

— Че страната съ най-много родени умрѣли деца е Португалия 42 на сто, а съ най-малкото е България, гдето само 09 на сто — децата се раждатъ умрѣли.

— Че въ Съединенитѣ Щати има вестници и списания съ заглавия и съдържание странны и чудновати? Ето нѣколко изъ между тѣхъ: „Вестникъ на враговетѣ на човѣчеството“, „Списание на враговетѣ на чадѣритѣ“, „Седмичникъ на тия, които хъркатъ когато спятъ“ и пр... Съ други думи, не знайтъ за какви глупости да се заловятъ и какъ хората да си харчатъ паритѣ, за да станатъ по интересни... Тогава, когато другитѣ се борятъ за жизнено пространство — за да просъществуватъ младото имъ поколение, сжщата тази чудновата Америка, съ своя еврейски капиталъ, днесъ се бори срещу тѣхъ.

— Че гдето мѣстото е позволявало, болшевикитѣ отбивали ръцетѣ за да минатъ презъ гробищата и отвлѣкатъ коститѣ и черепитѣ на умрѣлитѣ, следъ като по забележителнитѣ гробници били отворени и ограбени скъпоценноститѣ на умрѣлитѣ...?

— Че евреитѣ въ С.С.С.Р. сѣ впрѣгали християнитѣ като коне въ каруци, съ юзди въ уста и сѣ ги карали съ камшикъ?

— Че селското население живѣло съ малкото си животни въ една стая и че нѣмало вече понятие за хигиена и кухненско изкуство; че да иматъ огледало, ножици или ютия за гладене било нѣщо луксъ — буржуазно; че съ камшикъ сѣ карани селянитѣ на полска работа и за едно закъснение отъ нѣколко минути, последвало веднага глоба, бой, допълнителни часове и пр. И всичко това въ блажената страна С.С.С.Р.? Кореспондентитѣ, които обиколили тоя рай на диктатурата на работницитѣ, предлагатъ най-лекото наказание за Сталина. Да бжде босъ разведанъ отъ село на село изъ цѣла Русия, за да види съ очитѣ си положението на добрия и кроткия руски селянинъ, до което го докара той, съ помощта на евреитѣ. До тогава, вратитѣ на С. С. С. Р. сѣ отворени за всички социолози и политичи, за да видятъ мизерията и прехваленитѣ реформи и строя на комунистѣ — чада на Антихриста.